

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

OLIVER STONE'UN
'SAVAŞ KABUSU'
MÜFREZE

JAMES
MARSDEN

KARL
URBAN

WENTWORTH
MILLER

ERIC
STONESTREET

MATTHIAS
SCHOENAERTS

THE LOFT

DAİRE

ANAHTARI KABUL EDEN KURALLARI DA KABUL EDER

10 NİSAN'DA SINEMALARDA

Ücretsiz PDF Kitap Arşiv - <https://trantey.org>

BİR ZAMANLAR İSTANBUL'DA

KATALOG GELİR ÖNÜNE... ELİNİZE KURŞUN KALEMİNİZİ ALIRSINIZ YA DA EN SEVDİĞİNİZ BAŞKA BİR KALEMİ... BAŞLARSINIZ FİLMLERİ TEKER TEKER GÖZDEN GEÇİRMEYE... KÜNYELERİ, KISA AÇIKLAMASI, ÖDÜLLERİ... BELKİ YENİ BİR YÖNETMENDİR, “BİR ŞANS VERMELİ Mİ acaba?” Fotoğrafına bakıp az çok anlamaya çalışırsınız.. “Hımm güzel görünüyor...” Sonra eski bir arkadaşınıza rastlamış gibi olursunuz sevdiğiniz yönetmenin ismine rastlayınca... “Offf işte Jarmusch’un yeni filmi, buna kesin gideceğim...” Hemen işaretini koyarsın filmin isminin yanına... Sonra bir klasik film çıkar karşına.. Nokta atışıdır tam, ya çok sevdiğin bir filmdir zaten de sinemada büyük perdede izlememiştir hiç, ya da bir türlü yollarının kesişmediği bir film o yaşına kadar. Bu güzel klasik filmi sevgilinle, en yakın arkadaşınla, ablanla, teyzenle ya da annenle babanla beraber izlemek istersin... Belki de bütün filmleri yalnız izlemek istersin, olamaz mı? “Olur, onun da ayrı bir tadı var be oğlum!” Koltuğuna gömülüp filmle baş başa kalmaktır bütün hayalin... Zaten kimse de seni anlamıyordu! Zaten o filmler o an sadece senin için çekilmiş gibidirler, o karanlık salonda sadece film ve sen varsındır...

Böyle böyle seçersin filmlerini, 200’ü aşkın filmin arasından yüze yakın film seçmişsindir... Ama yüz filme gidecek halin yoktur! Çünkü o kadar paran da, zamanın da yoktur. Ya çalışıyorsundur ya da okulun (bazen hem de sınavların) vardır. Belki bilet parasını önceden hazırlamışsındır. Belki annenden borç alacaksınız... Paran sadece 40 filme yetiyordur. Haydi şimdi oturup ayırdığın filmlerin en çok istediklerini seç bakalım. Meselenin “Sophie’nin Seçimi” safhasına gelmişsin demektir...

Peki 40 filme indirdin listeni, ya bileti tükenenler ne olacak? Renkli kalemlerle çizelgede işaretlediklerinden bir rezervasyon formu doldurursun, sonra götürür onu AKM’nin gişesine verisin. Sonraki hafta sonu bir zarfın içindeki biletlerini almaya yine AKM’ye gidersin. Kaç zayıf verdiğine bakarsın. “Neyse çok eksik yokmuş, en merak ettiklerimin bileti cepte!”

Sonra festival başlar. Bütün İstiklal caddesinde hissedersin festivalin coşkusunu. Sanki bütün insanlar sinema konuşuyor gibidir. Sanki o filmen bu filme koştururken hayatının en güzel günlerini yaşıyorsundur. “Yan koltukta oturan kız da yalnız gelmiş, konuşsam mı acaba? Filmi nasıl bulmuş sorsam mı?” diye kaç kere düşünmüşsündür... “Boşver şimdi tersler filan, bir dahaki ‘yalnız kız’da artık!” Kaçında konuşabilmişsindir ki zaten yanındaki yalnız film izleyen kıza? Dünyanın en yalnız erkeğiyle, dünyanın en yalnız kızının buluşma yeridir o sinema ve o koltuklar bazen... “Onlar biz olabilir miyiz acaba?”

Ya da sevgilinle/arkadaşınla Emek sinemasında filmini izlemiştir, bir dahakine Sinepop’a gideceksiniz... Arada 35 dakika vardır... “Emek sinemasının sokağındaki o küçük büfede mi ayak üstü bir şey atıştırsak acaba? Ya da biraz daha sıkıp çıkışta mı yesek? Hem hava da kararmış olur. Yemekten sonra da İnci Profiterol yapar mıyız?”

Bu güzelim koşturma ve rüyalarla dolu günün bitiminde dolmuşa binersin... O gün üç film izlemişsin, yarın da iki tanesine biletin var. “Belki bir üçüncüye de girerim yer varsa” diye düşünürsün... Hayat sana güzeldir...

Eskiden İstanbul Film Festivali’nde bunları yaşadık işte... Güzel günlerin geleceğini ümit ederek, en az karnımız kadar ruhumuz da doymuş ve mutlu yorgunlar olarak dönerdik evimize. 15 günümüz sinemayla dolup taşar, dünyanın en mutlu insanları olurduk...

Emek yok şimdi, Emek sokağındaki kafe de yok... AKM yok, Sinepop da yok... İnci Profiterol yerinde değil, “Yeni yerine bakmadım bile!”... Filmler hâlâ çok güzel, ama “Benim sanki tadım yok”.. Kimse sinema konuşmuyor sanki... Sanki hiç kimse film izlemiyor! Sanki o İstanbul’u almışlar götürmüşler başka bir yere... Elimizde bu İstanbul kalmış idareten...

Neyse ki filmler hâlâ güzel... Belki o ‘yalnız kız’ da benim yanıma oturur bu sefer. Belki bu sefer sorabilirim “Filmi nasıl bulmuş?” diye...

GİZLİ TEŞKİLAT
(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcyalc@hotmail.com **GÖRSEL YÖNETMEN** BİLGEHAN ARAS

LOGO TASARIM ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA** BAŞAR UĞUR **KATKIDA BULUNANLAR** T. ARSLAN, OLCAN ÖZYURT, MURAT EMİR EREN, CUMHUR CANBAZOĞLU,

ALİ ULVİ UYANIK, EBRU ÇELİKTUĞ, MÜJDE IŞIL, ALİ ERCİVAN, KAN KARSAN, KAYA ÖZKARACALAR, FIRAT ATAÇ **REKLAM İLETİŞİM** EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Teksas Katliamı (The Texas Chain Saw Massacre);
Hızlı Ve Öfkeli 7 (Furious 7); Şans Ayağıma Geldi
(The Cobbler); Münafık; Aşkopat; Figüran.

17 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

18 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, Ümit Efehan'ın Müjde Ar'lı 1977 yapımı
filmi "Sarmaş Dolaş" üzerine kalem oynatıyor.

20 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Oliver Stone'dan Vietnam Savaşı üzerine bir başyapıt:
"Müfreze" (Platoon)... Burak Göral imzasıyla.

22 ÖLÜM KARARI

Ali Ercivan, 34. İstanbul Film Festivali programındaki
kaçırılmaması gerekenleri sizin için sıraladı.

26 TOPAZ

Ulrich Seidl, bu belgeselde bodrumları gözlemliyor:
"Bodrumda" (Im Keller)... Kaan Karsan imzasıyla.

28 AİLE OYUNU

Korkunç Hazine (Livide); Annabelle.

32 GENÇ VE MASUM

Roger Vadim'den Edgar Allan Poe uyarlaması:
"Metzengerstein"... Murat Özer imzasıyla.

34 SAPIK

Gündemden yansıyanlar... Olkan Özyurt imzasıyla.

3 DALDA OSCAR® ÖDÜLÜ

En İyi Yardımcı Erkek Oyuncu • En İyi Kurgu • En İyi Ses Miksajı

WHIPLASH

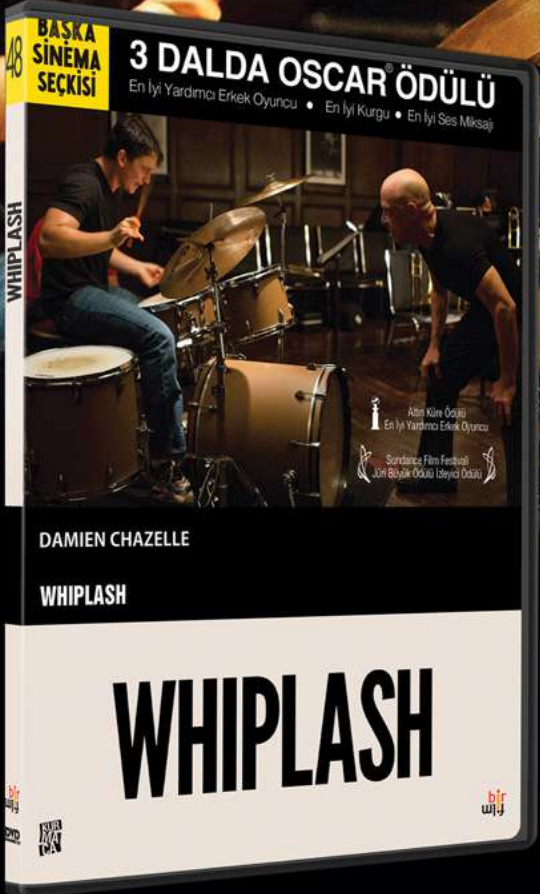
BİR DAMIEN CHAZELLE FİLMİ

Sundance Film Festivali
Jüri Büyük Ödülü İzleyici Ödülü

Altın Küre Ödülü
En İyi Yardımcı Erkek Oyuncu

KIŞKIRTICI ★★★★★
NEFES KESİCİ
ÇOK YÜKSEK TEMPOLU
KENDİNİZİ KAYBEDECEKSİNİZ
MILES TELLER J.K. SIMMONS

ŞİMDİ DVD'DE

TÜM SEÇKİN SATIŞ NOKTALARINDA!

TEKSAS KATLİAMI

ORJİNAL ADI The Texas Chain
Saw Massacre

YÖNETMEN Tobe Hooper

OYUNCULAR Marilyn Burns,
Edwin Neal, Allen Danziger,
Paul A. Partain, William Vail,
Teri McMinn, Gunnar Hansen

YAPIM 1974 ABD

SÜRE 83 dk.

DAĞITIM M3 (Fabula)

“TEKSAS KATLİAMI”, ‘BİR
GRUP GENÇ, AMERİKAN
TAŞRASINDA
BURUNLARINI
SOKMAMALARI
GEREKEN YERLERE
SOKAR VE KATLEDİLİR’
ŞEKLİNDE ÖZETLENEN
FİLMLERİN ÖNCÜSÜ.

TOBE HOOPER, AZ SONRA İZLEYECEĞİMİZ HER ŞEYİN GERÇEK OLDUĞUNU İDDİA EDEN BİR METİNLE AÇIYOR FİLMİNİ. BİR NEVİ EVET BU BİR FİLM AMA GERÇEKTE DE OLABİLİR. ÇÜNKÜ ÖYLE BİR HAYAT Kİ BU: NEDEN OLMASIN? ARDINDAN

yaklaşık dört dakika boyunca mezar soyguncularını, intihar girişimlerini, katilleri, soygunları anlatan haber kayıtları işitiyoruz. Belgesel sinemanın kullanmasına alışkın olduğumuz enstrümanları, o yıllar için pek alışılmadık biçimde Hooper, “Teksas Katliamı”nın maddi gerçekliğine seyirciyi ikna etmek, bir illüzyon yaratmak üzere kullanıyor. Yüzeyde bakıldığında Hooper’ın bu tercihi, şimdilerde pek alıştığımız o ‘bu film gerçek olayları anlatmaktadır’ etiketini filme yapıştırıp ilgi çekmeyi amaçlar gibi görünüyor. Halbuki bilerek ya da bilmeyerek Hooper’ın bu tercihi, “Teksas Katliamı” gibi bugünlerde şiddetine, dramatik yapısına, berbat oyunculuk düzeyine burun kıvracağımız bir filme kıymet katmakta.

Bilindiği üzere “Teksas Katliamı”, ‘bir grup genç, Amerikan taşrasında burunlarını sokmamaları gereken yerlere sokar ve katledilir’ cümlesiyle özetleyebileceğimiz yüzlerce filmin hem varlık sebebi, hem de bu filmler arasında mihenk taşlarından biri. Filmin tarihsel bağlamda bu alt türü neredeyse tanımladığını dahi iddia etmek mümkün. Şüphesiz “Teksas Katliamı”ndan önce de bıçaklı seri katiller, sırayla doğranan gençler, kesilip biçilen kadınlarla dolu hikayeler izlemiştik. Fakat bugün anladığımız anlamıyla ‘slasher’ (kesici aletlere aşık katil ve doğranmaya meraklı ana karakterlerin imtihanından mütevellit filmler diyelim) dediğimiz türün tüm temel taşlarını yerine oturtan film hangisidir diye sorarlarsa bir gün, “Teksas Katliamı”nın ismini gönül rahatlığıyla verebiliriz. ‘Oraya elli yıldır kimse gitmedi’ diyen –ve asla sözü dinlenmeyen– ürpertici amca karakterinden, oynaşmak üzere arkadaşlarından ayrılan çiftin ilk harcanan çift olmasına dek, o döneme kadar havada uçan birçok klişe, bu film sayesinde bu tür filmlerdeki

gerçek anlamına kavuşuyor desek yeri. “Yaşayan Ölülerin Gecesi” (Night of the Living Dead, 1968) zombi filmleri için neyse, “Dalgakıran” (La Jetée, 1962) post-apokaliptik filmler için ne ifade ediyorsa, “Teksas Katliamı” için de benzer şeyleri düşünmek mümkün. Filmin bu ‘öncüllük’ sıkıcılığına kapılmadan hali hazırda –bu film için tuhaf kaçsa da– keyifle izlenmesinin sebebi, Hooper’ın hikayesine bulduğu müthiş görsel karşılıklar ve ‘gerçeklik’ iddiasının içini cesurca doldurabilmesi. Elbette korku filmleri dahilinde bir ikon haline gelen ‘baş deşici’ Leatherface-Deriyüz’ün ‘karizmasını’ da unutmamak gerek.

Zira filmin merkezinde yer alan ilk unsur katledilen gençlerse, diğeri ve daha önemlisi de Leatherface-Deriyüz adıyla maruf elektrik testereli psikopat katil-yamyam. 1974 yılı için son derece ‘yeni’ yahut ‘taze’ olan öyküsünü Hooper gerçek bir hadiseden bahseder gibi takdim ediyor en başta. Evet, temelde izleyicinin ilgisini çekmek amacı. Lakin bu koşullamanın ardında, benim için, filmi özel kılan bir şey yatmakta. Bilindiği üzere Hooper belgeselcilikten gelen, dahası akademisyenlikten korku sinemasına, bu janrın ilginç biçimde istismar sineması damarına geçiş yapan enteresan bir sima. “Teksas Katliamı”nın ikna edici ve bu ikna edici olabildiği için gerim gerim geren görselliğindeyse, Hooper’ın uzun seneler Amerika’nın Güney eyaletlerini arşınlamış olmasının etkisi büyük.

Filmdeki o kendisini hâlâ koruyan görsel tazeliğin sebebi biraz da bu olsa gerek. Hooper’ın görsel hafızasına kazınan ve çoğu coğrafyanın getirisi olan kareler, gerçeklik hissini en absürd anda bile elden bırakmamasını sağlıyor. Sadece görselliğinde değil öyküsünde de sırtını sahiden gerçek bir psikopata yaslıyor film: Ed Gein. Tarihin en kanlı ve en manyak seri katillerinden olup, aynı zamanda yamyam da olan Ed Gein’in hikayesini yeniden kurgulamak suretiyle bambaşka bir öyküye dönüştüren Hooper, Gein’in işlediği suçlardaki toplumsal etkilere de odaklanıyor Deriyüz ve ailesi üzerinden. Zira bir

ÇOK BİLEN ADAM

THE MAN WHO KNEW TOO MUCH (1934)

**FİLM; ELLERİNİZLE
YARATTIĞINIZ
KATİLLER, İKTİDARA
GETİRİP, SONRA
ŞİKAYETÇİ OLDUĞUNUZ
KİŞİLER Mİ KABAHATLI,
YOKSA ONLARI ORADA
TUTMAYA DEVAM EDEN
SİZLER Mİ DİYOR!**

noktada anlıyoruz ki Deriyüz süperstar olsa da, ortada onu yaratan, besleyen, onun kadar cani bir 'aile' var. Hooper'ın filmini gerçekte ilişkilendirme hevesinin hikaye lehine en iyi işlediği taraf da burada yatıyor. Toplumu evcilleştirmek, kontrolünü kolaylaştırmak için temel ihtiyaç gibi görünen aile kavramı, kendi korunaklı yapısıyla, toplumun tüm cerahatını kapalı devre bir kutucuğa akıtan, dişlerini başkalarının yanında ikiye bölme gizleyip sadece kendi içinde ortaya çıkaran bir yaratık gibi resmediliyor filmde. Toplumsal nefretin ve dehşete duyulan arzunun, mikro düzeyde en iyi çözümlenebileceği yerin aile olduğunu vurguluyor ve bunu sunarken 'gerçeklerden' yola çıktığı vurgusunu yapıyor. Filmin birkaç genç ve yamyam bir aileden oluşan küçük dünyasına

inanmadınız diyelim. Öyleyse her gün haberlerde işittikleriniz, artık hissiz, duygusuzca takip ettiğiniz toplumsal şiddet de mi gerçek değil diyor. Kendi ellerinizle yarattığınız katiller, övgüyle iktidara getirip, sonra şikayetçi olduğunuz, günah keçisi ilan ettiğiniz kişiler mi kabahatli, yoksa onları orada tutmaya devam eden sizler mi diyor! Bu açıdan bakıldığında filmin seneler öncesinden günümüze, salt türler arası mükemmel bir derleme olduğu için değil, böylesi bir küfrü alenen savurabildiği için bozulmadan gelebildiğini söylemek de abes değil.

Film görsel anlamda yıllar sonra dahi 'tazeliliğini' koruyor. Raf süresi ömürlük.

Filmin oyunculuk seviyesi yerlerde sürünüyor. En iyi oyuncu, elektrikli testere.

40. YILDÖNÜMÜ ÖZEL RESTORASYONU

TEKSAS KATLİAMI

THE TEXAS CHAIN SAW MASSACRE

#TümZamanlarınEnYıKorkuFilmi Türkiye'de ilk kez
3 Nisan'da Sinemalarda!

-fabula-

Ücretsiz PDF Kitap <https://fantasy.org>
wearefabula.com

HIZLI VE ÖFKELİ 7

ORJİNAL ADI Furious 7

YÖNETMEN James Wan

OYUNCULAR Vin Diesel,

Paul Walker, Dwayne Johnson,

Jason Statham, Michelle

Rodriguez, Jordana Brewster,

Kurt Russell

YAPIM 2015 Japonya-ABD

SÜRE 137 dk.

DAĞITIM UIP

14 YILDA YEDİ FİLME
ULAŞAN SERİNİN BU
YENİ AYAĞI, EFEKT
SANATINI ÇOK
İLERİLERE TAŞIYAN,
TEKNOLOJİNİN GÖVDE
GÖSTERİSİNE
DÖNÜŞEN EN
PARLAK BÖLÜM.

"HIZLI VE ÖFKELİ 7" EKRANDAKİ POLİSİYE DİZİLERE BENZİYOR; ÖNCEKİ BÖLÜMLERİ KAÇIRSANIZ BİLE, hemen bağlanacağınız, heyecanlı ve renkli bir gösteri bekliyor sizleri.

"Yıldız Savaşları" (Star Wars) gibi karizmatik bir ismi olmadan, milyonlarca fanatik yaratmadan on dört yılda yedi filme ulaşabilmiş serinin bu yeni ayağı, efekt sanatının ufku çok ilerilere taşıyan, teknolojinin gövde gösterisine dönüşen en parlak bölüm olarak da övgüyü hak ediyor.

Evet; son model efektler, bol adrenalin, şişirilmiş kaslar, güzel kızlar, ritmik müzik, onlarca sofistike patlama ve akıl almaz takip sahneleriyle "Hızlı Ve Öfkeli 7" 137 dakikalık gösterişli bir seyirlik. Oysa öykü tam sabun köpüğü ve iskelet sadece intikam üzerine kurulmuş durumda. Klasik kahramanlarımızın yanında üç tane de yeni karakter var bu kez.

Birincisi Deckard Shaw (Jason Statham); serinin önceki filminde ekip tarafından eleminde edilmiş kardeşi Owen'ın intikamını almak için Dominic Torreto (Vin Diesel) ile arkadaşlarının peşine düşen, özel yetiştirilmiş asker eskisi.

İkincisi, Torreto'ya yeni düşmanını etkisiz hale getirmek üzere işbirliği teklif eden devlet görevlisi Frank Petty (Kurt Russell) ve üçüncüsü, bu yardımın karşılığında ekibin bulmaya söz verdiği genç bilgisayar kurdu Ramsey (Natalie Emmanuelle). Ramsey, herhangi birinin dünyanın neresinde olduğunu çok kısa sürede saptayabilecek program "Tanrı'nın Gözü'nün mucidi.

Kaliforniya'da başlayıp Kafkas dağlarına atlayan, oradan Abu Dabi'ye geçen ve Los Angeles sokaklarında sona eren, iki 'kötü'ye karşı bir grup 'iyi'nin mücadelesi özetle. Aslında anlatılanların, konunun pek de önemi yok gibi; varsa yoksa bol aksiyon ve hız...

Şöyle bir hoşluk daha var işin içinde; baştan

sona Disney çizgi filmlerini animasyon şeklinde kahramanların üzerine binalar yıkılıyor, köprüler çöküyor, uçurumdan arabalar yuvarlanıyor; bir gökdelenden diğerine süper lüks araba uçuyor; her şey oluyor ama kimseye bir şey olmayacağının gönül rahatlığıyla, eğlenerek izliyorsunuz hepsini. Ne güzel!

Tabii, masal ortamını bir parça gerçeğe dönüştürme endişesi de yok değil. Örneğin, Vin Diesel'in bu gerçeküstü yapıyı, 'ailenin önemi'ni vurgulayan sahnelerle, sevdiği kadın Letty ile flört ederek dengelemeye çalıştığı bölümlere de rastlanıyor 'yedinci'de.

Tüm bunları alt alta dizince, "Hızlı Ve Öfkeli" serisinin büyük sözler etmeden, haddini bilerek, sadece aksiyon ve avantürle ilgilenerek akıllıca yaşlandığı görülüyor...

Gelelim yönetmene; "Hızlı Ve Öfkeli"nin son

dört filmini yönetmiş Justin Lin'den görevi devralan James Wan korku dünyasından transfer biri. "Testere" (Saw), "Korku Seansı" (The Conjuring), "Ruhlar Bölgesi" (Insidious) gibi popüler korku örneklerine hayat vermiş 37 yaşındaki James Wan, 250 milyon dolarlık (6. filminden 90 milyon dolar fazla) yüksek bütçeli bir prodüksiyonu üstlenerek, özellikle dövüş sahnelerinde son derece inandırıcı koreografi yaratıp seyirciye azami saygı göstererek bu işin altından da başarıyla kalkıyor.

Bir söz de Paul Walker için; ünlü oyuncunun 30 Kasım 2013'te trafik kazasında yaşamını yitirmesinin ardından tüm şirazesini kayan "Hızlı Ve Öfkeli 7"nin bu darbeyi en az hasarla atlattığını söyleyebiliriz rahatlıkla. Bitmemiş sahneler nedeniyle devreye sokulan Walker'ın iki kardeşi Caleb ile Cody, kollarla ya da loş ışıkla

surat saklama gibi yöntemlerle işi iyi idare etmiş gerçekten.

Pek iyi, Akademi'den Oscar'ı beklediklerini açıklayacak kadar "Hızlı Ve Öfkeli 7"ye inanan Diesel bu filmle seriyi bitirir mi? Yapımcılar arasında bulunan ve son karelerde Walker'ı duygusal sözlerle sonsuza uğurlayan Vin Diesel'in, dostunun yokluğunda böyle bir karar alması, 14 yıllık zorlu serüvenden başı dik ayrılması olası. Ancak, kapıyı açık bırakan sahnelere bakınca, biteceğine inanmak zor. Üstelik, ilk altı filmin hasılatı da iki milyar 700 milyon dolar hani...

Vin Diesel ile Dwayne Johnson gibi iki devin dişine uygun bir düşman olmuş Jason Statham.

Aileyi ilgili mesajlar çok yüzeysel ve beylik kalıyor.

**"HIZLI VE ÖFKELİ"
SERİSİNİN BÜYÜK
SÖZLER ETMEDEN,
HADDİNİ BİLEREK,
SADECE AKSİYON VE
AVANTÜRLE
İLGİLENEREK AKILLICA
YAŞLANDIĞI
GÖRÜLÜYOR...**

ŞANS AYAĞIMA GELDİ

ORJİNAL ADI The Cobbler
YÖNETMEN Thomas McCarthy
UYUNCULAR Adam Sandler,
Method Man, Ellen Barkin,
Steve Buscemi, Dustin Hoffman,
Melonie Diaz, Lynn Cohen
YAPIM 2014 ABD
SÜRE 99 dk.
DAĞITIM Bir Film

HİKAYENİN PÜF
NOKTASININ,
“ALACAKARANLIK
KUŞAĞI” DİZİSİNİN
“ÖLÜ ADAMIN
AYAKKABILARI”
BÖLÜMÜNE
BENZEDİĞİNİ
VURGULAYALIM.

BİLİRSİNİZ, KENTLERDEKİ SUÇ ÖRGÜTLERİ KİMİ ESNAFTAN HARAÇ TOPLARKEN, KİMİSİYLE DE BİR TÜR İŞBİRLİĞİ VE dayanışma içindedirler. Mesela kuru temizlemeciler, dükkanlarındaki onca naylon içinde epey şey saklayabilirler. Berberler ise en tehlikelileridir. Koltuğa oturan herkesin gırtlığı usturayla kesilebilir. Bir de bodrumlarında sırları barındıran eski esnaflar vardır ki, aniden mahallenin kaderini değiştirebilirler...

Aktör/yazar/yönetmen Thomas McCarthy, işte bu küçük işletmelerden yola çıkarak, seyirciyi, New York’un Aşağı Doğu Bölgesi’nde, kuşaklar boyu ayakkabı tamirciliği yapılan bir dükkanın sırrına ortak ediyor... Bölgenin ve bölge insanlarının kollarlanmasında önemli rolü olan esnaf ve zanaatkarların geleneksel korumacı ruhunu da ortaya çıkarıyor.

Yönettiği filmlerden, yalnızlık üzerine dokunaklı öykü “Hayatın İçinden” (The Station Agent) ile bir yenilginin bile aslında insanlığımızı güçlendiren bir şans olabileceğini anlattığı “Kazananlar Kulübü”nü (Win Win) seyrettığımız McCarthy, “Şans Ayağıma Geldi”nin senaryosunu Paul Sado’yla yazmış. İkisinin seyredip seyretmediğini bilemesek de, bu hikayedeki püf noktasının, “Alacakaranlık Kuşağı” dizisinin (The Twilight Zone) 3. sezon 18. bölümündeki “Ölü Adamın Ayakkabıları”na (Dead Man Shoes) benzediğini vurgulamak zorundayız (1959-1964 yıllarında çekilen dizinin, bu ilk dönemindeki 156 bölümle, fantastik sinemaya sonsuz bir kaynak oluşturduğunu anımsatmamız şart).

“Şans Ayağıma Geldi” (The Cobbler), babası onları terk ettikten sonra hafızasını giderek yitiren annesiyle baş başa kalan ve kusursuz bir disiplinle dükkanına gidip gelerek ata yadigarı mesleği sürdüren Max Simkin’in (Adam Sandler) değişim öyküsü. Max, bela bir tipin (Method

Man) ayakkabısını tamir ederken, eski bir makineyi ve bu büyümlü aletin ‘özellikliğini’ keşfederek, yararlanmaya başlıyor. Bir çift ayakkabı eğer o makinede tamir edilmişse, giyen kim olursa olsun, ‘giydiği sürece’ sahibinin bedenine kavuşuyor(!); yani bizzat o kişi oluyor. Max, farklı ayakkabıları kullanarak, kendinin ve çevresindekilerin hayatlarını değiştirmeye çalışıyor.

McCarthy, bir zamanlar örneğin İstanbul’un Sirkeci’sindeki esnafın da çoğunluğunu oluşturan, birbirleriyle dayanışma içinde dürüstlükten şaşmayan Yahudi ticaret / meslek erbabının hakkını teslim ettiği şık bir giriş sahnesi çekmiş. 1903 yılında dükkanın malı olan sihirli makine, iyilikseverliğe ve dürüstlüğe bir armağan. Bugün ise, sadece Türkiye’de değil tüm dünyada kentsel dönüşüm adı altında yağma

düzeni kurulmuş. Max, para, ikna, yıldırma, şiddet gibi yollar kullanılarak insanları yerinden yurdundan eden bu talan düzeninin aktörlerinden biri olan emlak kraliçesi Elaine Greenawalt'u (Ellen Barkin, müthiş bir patroniçe), ayakkabıların büyüsunü kullanarak alt etmeye kalkışıyor. Böylece, farklı insanların bedenlerine kavuşan Max ile empati kuran seyircinin hayalleri gıdıklanırken, yer yer kara mizaha yakın duran öykünün içeriği de bir anlama kavuşuyor... "Şans Ayağıma Geldi", sadece güldürmeye odaklanmış ucuz bir film olma tehlikesini savuşturuyor.

Max, bir sahnede Elaine'e soruyor: "Çok paran yok mu, fazlasını ne yapacaksın?". Bu soru, hüznle kaplı hayatında, müşterileri, berber komşusu Jimmy (Steve Buscemi), gönlünü hoş tutmaya çalıştığı annesi ile sınırlı sözcükler

kullanarak konuşan ve dar alanda yaşayan Max için önemli. Çünkü, tekdüzelğe savrulduğu boşluktan, sadece bir ideal için çabalamasıyla kurtulabilecek. İdeallerin paraya satıldığı günümüzde, bu küçük hikaye aracılığıyla bile olsa, Max yürekli olunması gerektiğini anımsatıyor. Salt bu bile, filmi dikkate değer kılıyor. Kaldı ki, 1997 yılından bu yana, farklı dallarda tam yirmi kez, Ahududu diye bilinen Razzie ödüllerine aday gösterilen ve altısını kazanan üretken aktör Adam Sandler da, bu göreceli ciddi rolünde, abartılardan uzak, ölçülü bir performans sergiliyor.

Küçük sürprizde Dustin Hoffman'ı seyretmek iyi hissettiriyor.

Büyülü ayakkabı marifetiyle daha keskin ve komik anlar yaratılabilirdi.

İDEALLERİN PARAYA SATILDIĞI GÜNÜMÜZDE, BU KÜÇÜK HİKAYE ARACILIĞIYLA BİLE OLSA, BAŞ KARAKTER MAX YÜREKLİ OLUNMASI GEREKTİĞİNİ ANIMSATIYOR.

MÜNAFIK

YÖNETMEN Özkan Aksular

OYUNCULAR Levent Sülün,

Zeynep Okan, Özer Arslan,

Güliz Şirinyan

YAPIM 2015 Türkiye

SÜRE 100 dk.

DAĞITIM M3 (Mantis)

"MÜNAFIK", TÜRE FARKLI
YAKLAŞMA DERSİNDE AMA
SENARYO, KARAKTERLERİ
İŞLEYİŞİ VE OYUNCULUK
YÖNÜNDEN SINIFTA KALIR.

SİNEMAMIZIN KORKU TÜRÜYLE İMTİHANI 2000'LERE DAMGASINI VURDU VE HÂLÂ DEVAM EDİYOR. GÖZÜNÜZÜ kapatıp bu furyayı düşünecek olursanız klişeleşmiş imgelerin hücumu başlıyor: Mutlaka dualar okuyan bir din adamı, çılgınca çığlık atan kadınlar, bilgisayar efekti ürünü korkunç 'cin'ler (ki cisimsizdirler!), yuvalarında fır fır dönen gözler ve kırılıp dökülen bedenler. Evet, yerel, dini, geleneksel motiflerimizi korku türüne enjekte etme çabası anlaşılır bir şey ama yüzeysellikte yarışan kötü senaryolar, alt metin eksikliği ve kötü oyunculuk-kötü yönetmenlikle bir yere varılamadığı da ortada.

"Münafık", türe farklı yaklaşma derdinde. Bunun ilk göstergesi, olayların 1984 yılında, SSCB'den gelen Rus bilim insanı Valeria'nın Kastamonu-Azdavay'daki sakin bir dağ köyüne, Cinli Nazife'nin doğaüstü güçlerini araştırmaya gelmesiyle başlaması. Nazife Hanım'ın büyüttüğü Nazım ile sevgili olan Valeria, kamerası, odadaki insan olmayan varlıkları hisseden cihazı ile araştırmalarını ilerletirken, ortadan kayboluyor.

Nazife felç geçiriyor, Nazım ise deliriyor.

Şimdiki zamanda geçen paralel hikaye ise, artık yatağa bağlı yaşayan Nazife Hanım'ın torunu Ceyda'nın doğal ortamda doğum yapmak için, babaannesinin Azdavay'daki evine gitmesi ve orada daha çok kabuslarda kendini gösteren doğaüstü olaylarla karşılaşmasını anlatıyor.

Gizem ve gerilime yoğunlaşmak isteyen film, bu anlamda benzerlerinden ayrılrsa da üç temel derdin üstesinden gelemiyor: Senaryodaki boşluklar, karakterlerin iyi işlenmeyişi ve kötü oyunculuk. Örneğin Nazım'a dair bildiklerimiz: Komünist fikirleri yüzünden SSCB'ye gitmiş. Nazım Hikmet'in adası olması tesadüf mü? Bunun hikayeye katkısı ne? Ceyda ve epilepsili kızının köy evinde gördükleri kabusların iç içe geçmesi de filmin rotasını kaybetmesine neden oluyor.

İmam'ı canlandıran Hakan Salınlı, oyunculuğuyla öne çıkıyor.

Ceyda'nın kocasının sürekli sarf ettiği sevgi sözcükleri.

AŞKOPAT

YÖNETMEN Haydar Işık
OYUNCULAR Doğuş,

Yıldız Asyalı, Afrikalı Ali,
Teoman Gelmez,

Selahattin Taşdöğen, Arzu Budak

YAPIM 2014 Türkiye

SÜRE 92 dk.

DAĞITIM İFP Film (Işık Film)

**DOĞUŞ, AĞA BABALARININ
YAPTIĞI GİBİ BU KEZ DE
SİNEMAYI DENİYOR
AMA MAALESEF SEÇTİĞİ BU
HİKAYEYLE ÇUVALLIYOR.**

BAZI FİLMER SİZİ 'NEDEN ÇEKİLMİŞ' OLABİLECEĞİ ÜZERİNE, ÇOK CİDDİ DÜŞÜNMEYE YOL AÇACAK BİR AÇMAZIN İÇİNE sokabiliyor. İşte "Aşkopat" böyle bir film. Adından oyunculuğuna, yönetiminden müzik kullanımına kadar tam anlamıyla absürt ve sakil. 'Dalton Kardeşler'in modern bir yorumu havasında başlayıp bir yerde yolunu kaybeden film, sonunda inandırıcılıktan fersah fersah uzaklaşan bir aşk hikayesine bağlanıyor.

Hayatları yetimhanede kesişen ve buradan kaçarak dışarıda da ayrılmaz bir üçlüye dönüşen Emre, Salih ve Duman, girdikleri evde enselenir ve hakim karşısına çıkarlar. Mahkemede içlerinden birinin geçmiş suçlarını itiraf etmesiyle bir yıl ceza alırlar. Cezalarını çektikten sonra dışarıya "Rezervuar Köpekleri" misali adım atan üçlü artık suçlu olmaya tövbekar ve yeminlidir. Fakat ne olmuşsa olmuş, bir yıl gibi kısa bir sürede tüm çevreleri değişmiş, oturdukları mahalle onlara yabancılaşmış ve tam anlamıyla dışlanmışlardır. Başvuru yaptıkları işlerde bile tutunamayınca iyice zıvanadan çıkan üçlü son bir

vurgun yapmak için tekrar sahalara dönme kararı alır. Ama ne hikmetse seçtikleri ev onları hapse tıkan hakimin evi olur. Üç sakar ve salak arkadaş bu soygun sırasında da hakime yakalanır. Hakim onları tekrar hapse göndermektense sakat olan kızına bakma ve koruma görevi verir. Ve yine bir tesadüf eseri hakimin kızı ve Duman çocukken birbirinden kopmuş iki sevgilidir.

Fimin esas oğlanı Doğuş, şarkıcılıktan magazin figürüne oradan da Survivor ünlüsüne dönüşmüşken ağa babalarının yaptığı gibi bu kez de sinemayı deniyor ama malesef seçtiği bu hikayeyle çuvallıyor.

Oyuncularının büyük bir kısmı amatörlerden oluşan filmin geçer not alan tek figürü, hakimi canlandıran yılların oyuncusu Selahattin Taşdöğen oluyor.

Yıldız Asyalı'nın keman çaldığı sahne fazla uzun ama keyifli.

Radyocu Afrikalı Ali ve karısını canlandıran Arzu Budak'ın kavgası filmin özeti gibi.

FIGÜRAN

YÖNETMEN Tolga Çetin

UYUNCULAR Ceyhan Fersoy,
Serenay Aktaş, Ferdi Kurtuldu,
Erdal Cindoruk

YAPIM 2015 Türkiye

SÜRE 115 dk.

DAĞITIM Pinema
(Bosphorus Film Makers)

**SENARYOSUNDAKİ
SIKINTILARA RAĞMEN
İZLEYİCİNİN
SAMİMİ BULACAĞI
BİR KOMEDİ.**

BİROL GÜVEN'İN "ÇOCUKLAR DUYMASIN" EKİBİ, BEYAZPERDEDEKİ YOLCULUĞUNA BİR KOLDAN MÜFİT CAN Saçıntrı'lı "Mandıra Filozofu", bir koldan da Ceyhan Fersoy'lu "Figüran" ile devam ediyor. Taş Fırın Haluk'un damadı olarak diziyeye giren ve tanınan Fersoy, "Seksenler" dizisiyle de ününe ün kattı. "Figüran", genç oyuncunun dizideki karakterini perdeye taşımak yerine ona yepyeni bir komedi alanı ve yeni bir kahraman yaratıyor. Aslında her şey çok da tanıdık... Fersoy'un canlandırdığı Mutlu, kendi senaryosunu çekmek isteyen bir figüran. Tıpkı Peter Sellers'ın Bakshi'sinin "Tatlı Budala"da (The Party) film setini sakarlıklarıyla mahvetmesi gibi Mutlu da birçok kez bulunduğu dizi setinin altını üstüne getiriyor. Her ne kadar bir Sellers hayranı olduğunu duvarına astığı afişlerle vurgulasa da Mutlu'nun kişiliği ve hedefleri, idolüyle pek örtüşmüyor aslında. Mutlu'nun film projesini hayata geçirme süreci daha çok "Pek Yakında"yı anımsatıyor örneğin.

Komedi tarzı konusunda biraz kafası

karışık gibi görünüyor filmin. Çoğunlukla sırtını slapstick komediye yaşıyor. Yerli komedilerin vazgeçilmezi olan küfürden elinden geldiğince kaçınıp bir yandan da seks filmleri konseptli menajer tiplemesi nazarında bel altı espriler yapan ve cinsel tercihler ile alay eden "Figüran", ne yardan ne serden diyor adeta. Drama kaydığı bölümlerde ise ayarı kaçırıyor ve kendi kendine yabancılaşıyor film.

"Figüran", devamlılık hatalarına ve uzatmakla kısa kesmek arasında gidip gelen senaryosundaki sıkıntılara rağmen izleyicinin samimi bulacağı bir komedi. Bunda oyuncu kadrosunun katkısı büyük. 'Survivor' Serenay biraz sönük kalsa da Ceyhan Fersoy ve yardımcı oyuncu kadrosu gayet başarılı. Yönetmen Tolga Çetin de sonraki sinema filminde daha yetkin olacağını ümidini veriyor.

Sıkı jel reklamı.

Devamlılık hataları ve zaman zaman ritmini şaşırın senaryo.

HIZLI VE ÖFKELİ 7

MÜNAFIK

ŞANS AYAĞIMA GELDİ

TEKSAS KATLIAMI

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	OLKAN ÖZYURT	BURÇİN S. YALÇIN
AŞKOPAT	★						
FIGÜRAN							
HIZLI VE ÖFKELİ 7 / FURIOUS 7	★	★★★★		★★★★	★★		
MÜNAFIK				★★	★		
ŞANS AYAĞIMA GELDİ / THE COBBLER		★★		★★	★★		
TEKSAS KATLIAMI / THE TEXAS CHAIN SAW MASSACRE	★★★★★	★★★★★		★★★★★	★★★★★		★★★★★
BİZİM HİKAYE						★★★★	
DANNY COLLINS				★★★★	★★★★		★★★★
EVİM / HOME				★★★★	★★★★		
FOKUS / FOCUS	★★	★★		★★	★★		★★
GERONIMO	★★				★★		
THE GUNMAN	★★			★★	★★		★★
GÜVERCİN UÇUVERDİ		★		★			
İÇİMDEKİ İNSAN		★★★★	★★	★★			
İKİNCİ BİR ŞANS / EN CHANCE TIL				★★★★			
KINGSMAN: GİZLİ SERVİS / KINGSMAN: THE SECRET SERVICE		★★★★★			★★★★		
KOCAN KADAR KONUŞ				★★★★	★★		★★
KURALSIZ / INSURGENT				★★★★	★★		
PASOLINI			★★		★★	★★★★	
PRENSES KAGUYA MASALI / KAGUYAHIME NO MONOGATARI		★★★★★		★★★★★	★★★★★		★★★★
SİNDİRELLA / CINDERELLA		★★★★		★★★★	★★★★		
SON MEKTUP	★		★	★★		★★	★★
ŞEYTANIN KAPISINDA / HOME (AT THE DEVIL'S DOOR)				★★			
ANNABELLE	★★	★★★★		★★★★			★★
KORKUNÇ HAZİNE / LIVIDE							

“SİZ NAMUSLU KADINLAR, KENDİNİZİ NE SANIYORSUNUZ?”

Ümit Efekan'ın 1977'de çektiği "Sarmaş Dolaş", 1968 yapımı Lütü Akad klasiği "**Vesikalı Yarım**"den çok açıkça esinlenmekle birlikte, baştan sona sıkılmadan seyredilen 'iyice' bir filmidir. **Müjde Ar**'ın gene 'döktürdüğü' filmde **Tanju Korel** de hiç fena değildir.

ŞEYH GALİB'İN ÜNLÜ "ÇALDIMSAMIRI MALI ÇALDIM, ESRARIMI MESNEVİ'DEN ALDIM" DEYİŞİNİN İZİNİ TÜRK SINEMASINDA SÜRMEYE KALKSAK, ÜSTELİK DE BU KADAR AÇIK SÖZLÜ OLMAYAN AMA BİR ŞEKİLDE 'çalma çırpma' faaliyetiyle ilişkilendirilebilecek yüzlerce filmle karşılaşacağımız çok açık. Vakti zamanında, yurt dışı seyahatlerinde birkaç kez seyrettikleri filmin öyküsünü satır satır not alıp Türkiye'ye döndüklerinde 'senaryo' haline getiren yazarlarımızın ve yapımcılarımızın hikayeleri meşhurdur örneğin. Tipik bir 'çalıntı' eseri olmasa da 'yoğun esinlenme sonucu...' diyebileceğimiz filmlerimiz de az değildir tabii ki ve bunların bazıları 'başlı başına da' hiç fena değildir. İşte Ümit Efekan'ın 1977'de Müjde Ar, Tanju Korel, Ayşen Gruda, Ercan Yazgan gibi oyuncularla çektiği "Sarmaş Dolaş"...

Lütü Akad'ın 1968 tarihli, sinema tarihimizin en iyi filmlerinden biri olan "Vesikalı Yarım"ın çift yumurta ikizi olan "Sarmaş Dolaş", hemen tahmin edeceğimiz gibi bir manav ile bir pavyon şarkıcısının aşklarını anlatır. Murat (Tanju Korel), dırdırcı mı dırdırcı, güzelliğine güzel ama hayli soğuk nevale karısı Leman (Sema Eyüboğlu) ve biraz sevimsize kaçan küçük kızıyla yaşayan, boyu posu yerinde pos bıyıklı bir manavdır. Karısı ve kızının kendisini sevmediklerinden, saygı göstermediklerinden yakınmaktadır. En yakın arkadaşı (Ercan Yazgan), sahibi olduğu kahveyi garsona teslim etmiş, tüm parasını yanık olduğu pavyon kadını Müjgan uğruna gece aleminde harcayan haytanın tekidir. Bir gece Murat'ın canı karısıyla sevişmek ister ama kadın tersleyince soluğu Gül Pavyon'da alır. Müjgan'la aynı apartman dairesinde kalan Mine'yi (Müjde Ar) görür görmez etkilenir. Murat'ın ısmarladığı viskileri içer gibi

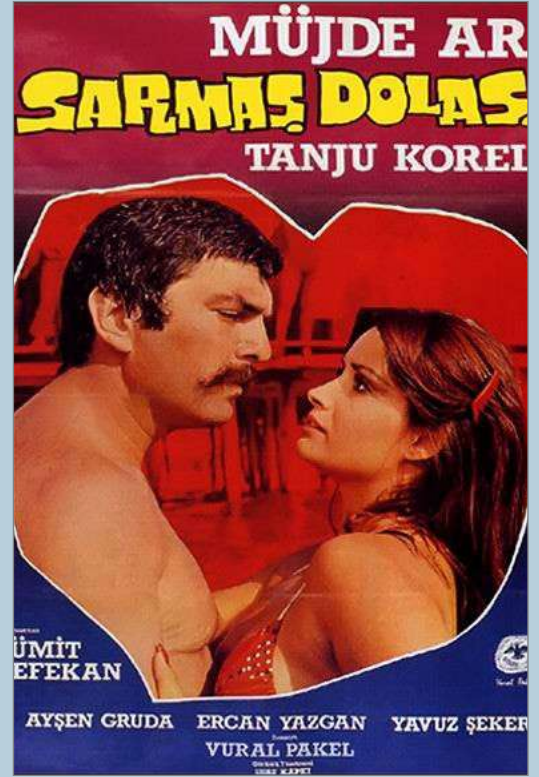
yapıp yere döken Mine, önceleri alay ettiği 'Manav'ın dürüstlüğünden delikanlılığından etkilenmeye başlar. Pavyonda "Deniz üstü köpürür..." çalarken, aynı yıl çekilen "Dila Hanım"da Türkan Şoray-Kadir İnanır ikilisinin ünlü final danslarını aklı getirircesine karşılıklı oynamaları aralarında bir şeyler olacağının garantisi gibidir. Bu sahnede Müjde Ar'ın kalça kıvrışısı ise gerçekten unutulmazdır.

Sonuçta, birbirlerini severler... Murat, karısı ve çocuğunu unutup Mine ile Müjgan'ın yaşadığı eve yerleşir... 20 bin lira borç alıp Mine'yi pavyondan çıkartır... Ve bir gün Leman ile kız çocuğu çıkagelir... Hem de ne geliş!

Doğrusu, hemen her sekansında "Vesikalı Yarım"ı aklı getirmekle birlikte kendi içinde tutarlı, çıtayı fazla düşürmeyen bir film "Sarmaş Dolaş", ki yönetmen Ümit Efekan da zaten bu özelliğiyle tanınır. Müjde Ar, gerçekten çok iyi bir oyuncu olduğunu tekrar tekrar kanıtıyor. Mimikleri, jestleri, endamı, gözü, kaşı dört dörtlük. Korel de filmin genelini gayet iyi götürüyor. İkisi arasında epeyce cesur ve cömert öpüşme ve sevişme, daha doğrusu uzun uzun ön sevişme sahnesi mevcut.

Murat'ın "Ben cahil bir manavım Mine. Ne istediğimi kendim de bilmiyorum"; Mine'nin "Kadınım, zayıfım, kimsesizim ama senin kanatların altında benden güçlü kadın olmayacak... Seni seviyorum Murat. Bir insanın kendi kolunu, kuşun kanadını sevdiği gibi seviyorum" replikleri ya da Mine'nin Leman'a hayat dersleri verirken "Siz namuslu kadınlar, kendinizi ne sanıyorsunuz?" demesi, filmin unutulmazları arasında...

İkisi kadın ikisi erkek dört arkadaşın, Mine'nin bazı delikanlılarla top oynaması nedeniyle biraz tatsız biten plaj sefası,

gayet iyi çekilmiş. Efekan, plajdaki 'abazaların' Mine'yi 'bakışlarıyla yemeleri'ni çok iyi yansıtmış. Bunun gibi, pavyon yaşamına veda eden Mine'nin hamama gidip yıkanarak bedenini, ardından da başını örterek gittiği camide ruhunu arındırışı da etkili biçimde verilmiş.

Kıssadan hisse... "Sarmaş Dolaş", belki çok açık bir göndermeyle, örneğin bir sahnede gösterilecek bir film afişiyile, "Vesikalı Yarım"ı saygılarını net olarak sunsaydı kuşkusuz ki çok iyi olurdu ama bu kadarına da şükür. Ümit Efekan, hiç olmazsa ayağa düşürmemiş Akad'ın klasiğini.

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

MÜFREZE

Sonunda kazananın olmadığını anlatan ve bizim televizyon haberlerinde sadece ana hatlarıyla gördüğümüz savaşın gerçekten içine girip neyin nasıl olduğunu gösteren **‘karanlık’ savaş filmlerine** birkaç tane net ,örnek versek bunlar, “Kıyamet” (Apocalypse Now, 1979), “Full Metal Jacket, 1987” ve şüphesiz 1986 yılı yapımı **Oliver Stone imzalı “Müfreze” (Platoon)** olur. Tıpkı diğer ikisinde de olduğu gibi “Müfreze”nin de en çok ilgilendiği kelimeler, ‘zafer’, ‘onur’, ‘cesaret’ filan değildir. “Müfreze”nin seçtiği kelime **‘vicdan’**dır..

OLIVER STONE’UN SANSASYON PEŞİNDEKİ FİLMLERİNİN VE İDDİALİ, KİMİ ZAMAN DA MUHALİF POLİTİK FİLMLERİNİN İÇİNDE DRAMATİK YAPISIYLA DA ÇOK SAĞLAM BİRKAÇ FİLM VARDIR. MESELA BUNLARDAN BİRİ “JFK”DİR. AMERİKAN DERİN DEVLETİNİN BİR ABD BAŞKANINI NEREDEYSE TÜM ÇEVRESİYLE NASIL DA İNDİREBİLECEĞİNİ AÇIKSÖZLÜ ve cesur bir şekilde son derece doyurucu bir sinemayla anlatan filmidir. Uzun süresine rağmen soluksuz izletir kendisini. “Salvador”, “Sırdaş Radyo” (Talk Radio) ve “Borsa” (Wall Street) belli açılardan çok özel filmlerdir. Hatta “Kazanma Hırsı”nı (Any Given Sunday) da belli oranda dahil etmek mümkündür bu toplama. Ama kuşkusuz Oliver Stone filmografisinde Stanley Kubrick’in bile çok beğendiği son derece karanlık bir savaş filmi olan “Müfreze” bir kırılma noktası olur. Bu filminden bir sene sonra vizyona çıkan “Full Metal Jacket”ın dahi yönetmeni Kubrick, bu film için şunları söylemiştir: “Müfreze”nin gücü, benim ‘askeri usul’ diye adlandırabileceğim ilk film olmasıdır. Bunu çok iyi yapmışlar, izlerken olup bitenlere inanıyorsunuz. Oyunculüğün çok iyi olduğunu ve senaryonun çok çok iyi yazıldığını düşünüyorum.”

Stone’un kendi Vietnam deneyimlerinden de beslenerek oluşturduğu filmde eğlence, macera ve zafer duygularından eser yoktur. Anlamsızlık ve insan mantığının kaybolduğu bir cehennem

tasviridir adeta onun Vietnam’ı. Zaten setinde de pek eğlenilmemiş Kubrick’in de işaret ettiği gibi... Stone oyuncularına adeta bir askeri kamp disiplini öğretmiş ve onları ‘savaş’a hazırlamış.

“Müfreze”, ‘çaylak’ Amerikan askerlerinin Vietnam’a gelişiyle başlar. Yenileri gelirken bir zamanlar onlar gibi şaşkın bakışlarla uçaktan inenler belki de gene aynı uçakla bu kez ceset torbalarının içinde evlerine dönüyorlardır. Daha bu ilk sahnelerden itibaren Stone bir zafer ve kahramanlık öyküsü anlatmayacağını gösterir seyircisine. Görüntülere Dvorak’ın “Adagio for Strings”inin o hüznü ve hayal kırıklığı dolu melodisi eşlik eder.

Chris Taylor da bu yeni gelenlerin arasındadır. Onunla beraber önce bir süre ortamı tanıtır bize Stone. İlk şaşkınlığının ardından onun müfrezesini tanırız. Çamur çirkef içinde, ülkelerinden uzakta, hiç anlamadıkları bir sebeple bambaşka topraklara savaşmaya gönderilmiş askerlerdir onlar. İçlerinde gerçekten insanlığını kaybetmiş artık birer ‘avcı’ haline dönüşmüş olanlar, ülkelerinde ezilmişliklerini bir kenara bırakıp savaşmaya gelmiş siyahlar ve yetişkin olmaya zorlanmış daha çocuk denebilecek ergenler vardır.

Chris’in müfrezesinde askerler iki çavuşun arasında kalmışlardır. Bir grup asker profesyonel ama sert çavuş Barnes’ı, diğer grup da daha

insancıl ve 'vicdanlı' olan çavuş Elias'ı tutuyordur. Barnes yeterince savaş görmüş, tecrübeli, artık savaşı bir yaşam tarzı olarak kabul etmiş bir 'savaş adamı'dır. Chris en başta onu tutan diğer askerler gibi en çok Barnes'da güven bulur. Çünkü savaşı, savaşmayı ve hayatta kalmayı biliyordur. Dolayısıyla arkasındaki adamlar için de bir şanstır bu adam. Ancak Barnes'ın profesyonel savaşçılığında 'vicdan'a yer yoktur. Buna karşılık Elias da profesyonel bir askerdir. Tıpkı Barnes gibi savaşı ve onun kurallarını iyi bilir. Barnes'dan farklı olarak idealist ve hümanisttir. Hatta Amerika'nın bu savaşı kaybedeceğinden emindir de.

Bu noktada Stone bu iki zıt karakterli çavuşun kişiliğinde Vietnam savaşını farklı değerlendiren iki bakışı karşı karşıya getirmektedir. Ancak daha radikal olanın baskın çıkması elbette gerçekleşecek olandır. Çünkü Barnes müfreze içerisinde neredeyse kendine ait bir özel kuvvet oluşturmaya başlamıştır.

Chris önceleri Barnes'dan yana olsa da savaşın içinde kaldıkça Elias'a daha çok hak vermeye başlar. Özellikle de bir köy baskını sırasında Barnes'ın bir Vietnamlı anneyi katledip onun küçük kızını da öldürmeye kalktığını gördüğünde... Bu olaya sadece bir tek kişi müdahale eder. O da "Biz askeriz, katil değil!" diye bağırarak Barnes'a saldıran Çavuş Elias'dır. Bu olay aralarındaki gerilimi daha da arttırır ve

onları bir hesaplaşmaya götürecek trajik bir yolculuğun fitilini ateşler.

Savaşın insan ruhundaki yıkıcı etkilerine ve asker milliyetçiliğinin altındaki boşluğa dikkat çeken alabildiğine gerçekçi bir filmidir "Müfreze". Ama en önemlisi, insanın vicdanını yok eden bir 'unsur' olarak ele almıştır savaşı. "Müfreze"nin en çok ilgilendiği kelime, 'zafer', 'onur', 'cesaret' filan değil, 'vicdan'dır o yüzden.

Ayrıca Oliver Stone'un bir başarısı da, bir Vietnam savaşı hikayesini dönemin Stallone'li "Rambo" filmleri ve Chuck Norris'li "Missing in Action" filmlerinden farklı olarak bir aksiyon filmi gibi değil, ya da kalabalık kadrolu heyecanlı II. Dünya Savaşı maceraları gibi değil; tek bir yıldız oyuncu bile kullanmadan karamsar bir dram yaratma inadındır. Filmin Amerikan milliyetçiliği tuzağına hiç düşmemesi de 'vicdanlı' bir harekettir. Aksiyon filmi kategorisinde değilse de çok heyecanlı bir filmidir de...

O yıllarda henüz pek de tanınmayan Johnny Depp'in ve Forest Whitaker'ın figüran gibi göründükleri, Chris Taylor'ı oynayan Charlie Sheen'in o zamanlar kadronun en bilinen ismi olduğu filmin iki zıt karakterli çavuşlarında, Barnes rolünde Tom Berenger, Elias rolünde de Willem Dafoe güçlü performanslarıyla izleyenleri kendilerine hayran bırakırlar...

1

İSTANBUL FİLM FESTİVALİ'NDE KAÇIRILMAYACAK 11 FİLM

Ne kadar zor, hatta anlamsız gelse de **Emek Sineması** olmadan bir festival yılına daha giriyoruz. **204 filmlik** bir programdan seçim yapmaya çalışmak her zaman zordur, herkesin de farklı filtreleri vardır muhakkak ama bazı filmler var ki onları kaçırmak sahiden kayıp olur.

4 NİSAN İTİBARIYLA ON BEŞ GÜN BOYUNCA BAZILARIMIZ YİNE ADINA

İstanbul Film Festivali dediğimiz bir başka evrende yaşıyor olacağız. Kimimiz her iş veya okul çıkışında Atlas, Beyoğlu, Feriye, REXX, Fransız Kültür Merkezi, İstanbul Modern ya da Pera Müzesi salonlarına koşacağız... Kimimiz de günde üçer beşer film izleyerek zaten o salonlarda yaşıyor, hayatı ve şehri kısıtlı bir zaman zarfında da olsa salt festival üzerinden algılıyor olacağız... Bazılarımız risk almadan klasikleri perdede izleme fırsatının peşinden koşacak, bazılarımız son bir yılda büyük festivalleri dolaşmış filmleri kaçırmamaya çalışacak; bir kısmımız yerli sinemayı, bir kısmımız da belgeselleri takip edeceğiz... Ortak özelliğimiz ise sinema aşkı, Emek için bir kez daha sesimizi yükseltmek ve bir de maalesef her seansta fütursuzca cep telefonlarıyla oynayanlara sövmek olacak!

1 BURGUNDY DÜKÜ / THE DUKE OF BURGUNDY

"Katalin Varga" ve son olarak "Berberian Sound Studio" ile tanıdığımız Peter Strickland'ın son filmi, belki herkes için rahat bir seyir deneyimi sunmayabilir. Erotik, yoğun ölçüde stilize ve ziyadesiyle tekinsiz yapımın Mayınlı Bölge kapsamında gösterilmesi de bu yüzden. Ancak tam da festivallere tadını veren cinsten, kendine has biçimi ve dünyasıyla o benzersiz filmlerden birinin bizi beklediği aşık. Fragmanlarıyla bile hipnotik bir etki yaratmayı başaran, sinemanın bütün görsel ve işitsel olanaklarını yaratıcı şekillerde kullandığını zaten bildiğimiz bir yönetmenin bu heyecan verici yeni işi -iyi ya da kötü çıkar, beğeniriz ya da beğenmeyiz, o tamamen ayrı- bu yılki programın kesinlikle en merak uyandırıcı, tam da katalogta yazıldığı gibi iç gıcıklayıcı filmlerinden biri.

2

3

2 45 YIL / 45 YEARS

Senarist/Yönetmen Andrew Haigh'ın son yılların en prestijli eşcinsel temalı filmlerinden "Haftasonu" (Weekend) ile tanışık önce. Ardından HBO yapımı "Looking" adlı -yine eşcinsel dünyasına göz atan- dizi vesilesiyle kısa bir süre için Amerika'ya transfer oldu. Geçtiğimiz günlerde düşük reytingleri sebebiyle yayından kaldırılan dizi, özellikle ikinci sezonunda enfes bir gerçeklik duygusu yaratmayı başarmış, karakterlerini oya gibi işlemiş, otuz dakikalık her bölümüyle sinema tadı vermişti. En çok da Haigh'ın yönettiği bölümlerle... İngiliz yönetmen, bu sürecin arasına bir de sinema filmi katmayı başardı. Charlotte Rampling ve Tom Courtenay gibi iki usta oyuncusuna geçen ay Berlin'de ödül getiren, kırk beş yıllık bir ilişkinin geriye dönük hesaplaşması üzerine incelikli, olgun bir film. Festival programının da en büyük kozlarından...

3 İÇİMDEKİ ŞEYTAN / IT FOLLOWS

İlk kez geçtiğimiz yıl Cannes Film Festivali'nde gösterilen bu korku filmi seyirciyle daha yeni yeni buluşuyor ama methi kulaktan kulağa yayılmaya başlayalı çok oldu. Hiç beklemediğiniz ama tam da ihtiyacını hissettiğiniz bir anda yepyeni bir korku filmi çıkar ve janrın bütün örnekleri birbirine benzemeye başlamışken taptaze bir soluk getirir ya... Seksenler esintili "İçimdeki Şeytan" (It Follows) da tam olarak o film işte! Festivalin Geceyarısı Çılgınlığı kapsamında kaçırsanız, Mayıs ayında Başka Sinema'ya da gelecek olan filmde, cinsel ilişki yoluyla aktarılan bir tür lanet söz konusu. Cinselliği tehlike ve tehdit olarak konumlayagelmış korku sineması kalıplarını da tersyüz edebildiği umuduyla diyelim. Hayırlısı artık...

4

5

4 GİZLİ KUSUR / INHERENT VICE

Paul Thomas Anderson'ın yeni filmini tavsiye ettiğimizi özellikle belirtmeye bile gerek yok herhalde. Anderson'ın kariyerinde Coen Kardeşlerin efsane "The Big Lebowski" sine denk düştüğü algısıyla, geniş kadrosuyla, Robert Elswit'in hayranlık uyandırıcı görüntüleriyle ve uçuk kaçık noir yorumuyla bu yılki programın perdede izlenmeyi en çok hak eden yapımlarından biri hiç şüphesiz. Tabii ne kadar popüler olacağını, bilet bulmanın zorluğunu, salon kapılarında yaşanacak izdihamı da kestirmek güç değil. Anderson'ın "Kan Dökülecek" (There Will Be Blood) ve The Master sonrası böyle komedisi ağır basan, hatta mizahı yer yer iyice fiziksel, neredeyse kaba bir film yapması şaşırtıcı geliyorsa, yönetmenin ilk filmlerinde de mizahla pekala içli dışlı olduğunu hatırlatalım.

5 TAKSİ / TAXI

2010 senesinde İran'da devlet tarafından yirmi yıl sinemadan men cezasına çarptırıldığı halde son beş yılda üçüncü filmiyle uluslararası festivalleri dolaşan Cafer Penahi. Geçtiğimiz Şubat ayında Berlin Film Festivali'nden Altın Ayı ödülüyle dönen son eseri "Taxi", yönetmenin bizzat şoförlüğünü yaptığı bir takside yolcularıyla sohbetlerinden ibaret ve bu yolla bir ülkenin profilini doğrudan halkın ağzından çizmeye kalkışıyor. Penahi'nin sineması her ne kadar çok dar bir alana hapsedilmiş gibi görünse de mevcut kısıtlamaların filmlerini daha da zengin ve rafine kılmasını sağlamakta iyice ustalaştı yönetmen. "Taxi"nin filmografisinde amacına en ulaşan eseri olduğunu söyleyenlere de Aronofsky başkanlığındaki Berlinale jürisinin kararına da güveniyoruz.

ÖLÜM KARARI

ROPE (1948)

tuncaarslan@yahoo.com

6 BODRUMDA / IM KELLER

Sansasyonel "Cennet" üçlemesiyle tanıdığımız Avusturyalı yönetmen Ulrich Seidl bu kez de boş zamanlarında evlerinin bodrumlarındaki farklı farklı dünyalarına çekilen insanlarla ilgili bir belgeselle çıktı geldi. Tabii bu kilitli bodrumların içinde bizi tuhaf, absürd, sapkın ve/veya sarsıcı hikayeler bekliyor, tahmin edebileceğiniz gibi... Birinci dünya dertleri diyorlar ya, biraz da öyle bu öyküler herhalde. Elbette insana ama hepsinden biraz daha fazla Avrupa insanına özgü, şaşırtıcı ama aşırılıklarına rağmen yalnızlıkla da çok ilişkili beşeri haller. Bunları perdeye en içerden ama en mesafeli şekilde taşımak da tam Seidl gibi bir yönetmenin harcı. Bir trafik kazasına bakmak gibi... Merak etmemek ve gözleri kaçırmak birer seçenek değil.

7 KÜÇÜK SERSERİ / P'TIT QUINQUIN

Bruno Dumont'u kariyerinin başlangıcından bu yana festivalde takip ettik. Gittiği uç noktaları gördük. Hepimiz oradaydık. Ancak Dumont bu kez filmografisinin en "eğlenceli" işiyle geliyor. Tabii yine de kendi dünyası içinde eğlenceli... Bir cinayet davasını, öykünün merkezine çocuk kahramanını alarak işleyen yapım, Chaiers du cinéma'nın tarafından 2014'ün en iyi filmi seçilmiş olsa da aslında dört bölümlük bir mini dizi. Dolayısıyla bir oturuşta perdede izlemeye kalktığınızda süresi iki yüz dakikayı buluyor. Fakat "Küçük Serseri" belli ki kendisiyle arası bugüne dek iyi olmamışları bile Dumont'la barıştıracak cinsten bir deneyim.

8 YÜZÜNDEKİ SİR / PHOENIX

En son "Barbara" filmiyle festivale konuk olan (ve birçoğumuzu da hayran bırakan) Christian Petzold, yine Ronald Zehrfeld ve muhteşem Nina Hoss'u kamera karşısına geçirdiği bir projeye programda. Uluslararası Yarışma kapsamında gösterilecek olan "Yüzündeki Sır", nefes kesici ve unutulmaz gibi tanımlamalara layık görülen finaliyle şimdiden efsaneleşme yolunda bir kara film örneği. Petzold'un stilize, soğukkanlı ama asla soğuk olmayan üslubunun İkinci Dünya Savaşı sonrası Berlin'de geçen bu noir örneğinde nasıl sonuç vereceğini merak etmemek elde değil. Zaten Berlin bu yılki festivalin teması seçilse yeridir. Gerek festivalinden ödül almış gerekse anlattıkları öykülerde bu kenti merkezlerine koymuş filmler 11 filmlik şu seçkiyi bile domine edecek neredeyse.

9 VICTORIA

Alman sinemasına iltimas geçmek değil niyetim ama belli ki verimli bir dönem geçiriyorlar. İşte size bir başka Berlin filmi! Bu yıl Berlin Film Festivali'nin de en çok konuşulan yarışma filmlerinden olan "Victoria", özellikle yüz kırk dakikalık tek bir plandan oluşmasıyla dikkat çekiyor. Bir soygun filmi olmaktan ziyade, seyircisini o soyguna dahil etmeyi hedefleyen; son derece gayretkeş ve teknik yetkinliğiyle de etkileyici, görülmezse kayıptır diyebileceğimiz bir iş yani karşımızdaki. Dünya Festivallerinden bölümünün en çarpıcı filmlerinden... Tavsiyelerde Berlin ve Almanya faslını da bu filmle kapatmış olalım. Yoksa insan daha en azından "B-Movie: Lust & Sound in West Berlin"i de listeye katmak istiyor.

10 BATAKLIK / LA ISLA MINIMA

Amerikalılar "True Detective" gibi bir dizi yapınca yana yakıla seyrediyoruz, methiyeler düzüyoruz da her daim güvenilir İspanyol sinemasından benzer sularda hem de Goya ödüllerini süpürmüş (En İyi Film, Yönetmen, Erkek Oyuncu ve Özgün Senaryo dahil toplam 10 ödül kazanmış) böyle bir örnek karşımıza çıkınca duracak mıyız? "Bataklık" daha başka filmleri ve serileri de çağırıştırıyor, atlamayalım; "Memories of Murder" veya "Red Riding Hood" filmleri gibi... Yönetmen Alberto Rodriguez'in "Grupo 7" den sonra yeniden suç kalıplarını işlemeye döndüğü, bazı karelerinde fotoğrafçı Atin Aya'nın işlerinden etkilendiğini de gizlemediği, atmosferin ön planda olduğu, son derece şık ve çarpıcı bir neo-noir örneği bu.

11 YILANLARIN ÖCÜ

Türkiye sinemasının deli dâhisi Metin Erksan hocamızın adını anınca herkesin aklına ilk "Susuz Yaz" ve "Sevmek Zamanı" gelir. Ancak Fakir Baykurt'un romanından uyarladığı "Yılanların Öcü" hem sinemamızdaki sosyal gerçekçi damarın hem de bizzat Erksan sinemasının en olgun, en yetkin örneğidir kanımca. Zamanında devlet sansürüyle de boğuşmuş olan yapım, gerek öykü anlatıcılığı gerekse mizansen anlamında sinemamızın doruk noktalarından biridir. Ulusal Yarışma'da "Nefesim Kesilene Kadar", yarışma dışında "Koloni" ve SİYAD ödüllü kısa film "Müjdelar Var Yurdumun Toprağına Taşına, Erdi Sinemam 100 Şeref Yaşına!" gibi tavsiye etmek istediğim başka filmler de vardı ama programdan tek bir yerli film seç dense, vereceğim isim restore edilmiş kopyasıyla "Yılanların Öcü" olur. Perdede izleme fırsatı kaçmaz!

BODRUMDA

Ulrich Seidl'ın 2014'te Venedik'te prömiyerini yapan belgeseli “Bodrumda” (**Im Keller**), izleyicisini ziyadesiyle **sıradan** görünen insanların **bodrumlarına** konuk ediyor. Bu vesileyle, bodrumda sadece fazlalık olan eşyaların **saklanmadığını** da öğreniyoruz.

AVRUPA'NIN ÜÇ BÜYÜK FESTİVALİ CANNES, BERLİN VE VENEĞİK'TE “CENNET ÜÇLEMESİ”NİN (PARADIES TRILOGIE) HER FİLMİNE PRÖMİYER YAPTIKTAN SONRA “ÖZEL HAYATLAR” HAKKINDA BİR BELGESEL ÇEKMEYE KARAR VEREN ULRICH SEIDL, HALİHAZIRDA AVRUPA'NIN HEM EN YARATICI HEM DE EN PROVOKATİF yönetmenlerinden biri. Sinemasının temel özellikleri arasında toplumun tabulaşmış alanlarında elini kolunu sallayarak gezinmek, politik doğruculuğu hiç umursamadan sözüm ona düzenin altını üstüne getirmek ve en önemlisi, izleyicilerine sık sık tuzaklar kurarak onları bir tür sosyal deneye tabi tutmak var. Üçlemesinin ilk filmi “Cennet: Aşk”ta (Paradies: Liebe) orta yaşlı, Avusturyalı bir kadının Kenya’da, kaslı ve güçlü erkekler arasındaki seks tatilini; ikinci filmi “Cennet: İnanç”ta (Paradies: Glaube) misyonerlik yapan bir kadının İsa’yla yaşadığı -kelime anlamıyla- hastalıklı aşkını; üçüncü filmi “Cennet: Umut”ta (Paradies: Hoffnung) ise bir zayıflama kampına katılan ergenlik dönemindeki bir kızın kendinden yaşça büyük erkeklerle duyduğu cinsel ilgiyi hikayeletiren Seidl, izleyenine rahatsızlık verebilecek denli açık sözlü sinemasını iyiden iyiye pekiştirmişti. Ancak dürüstlükte her tür sınırı aşan bu üçleme neticesinde Seidl durulmadı ve tuhaf mı tuhaf bir belgeselle geri döndü. Şu sıralar üretkenlikte sınır tanımayan ve batının ‘ahlaksızlığının’ sinemasını yapmaya devam eden yönetmenin yeni ve bir belgesel olması nedeniyle öncekilere göre daha mütevazı görünen filmi “Bodrumda”nın (Im Keller) Seidl sineması nezdinde bir toparlayıcı işlevi gördüğünü iddia etmek mümkün. “Bodrumda”, Seidl filmografisinde ‘çıkan kısmın özeti’ etiketiyle takdim edilebilir.

Neredeyse bütün filmlerinde bir evin, dolayısıyla bir özel hayatın kapısından içeri giren ve o hayatın genellikle görmekten en çekineceğimiz taraflarını gözler önüne seren yönetmenin hedefinde bu kez Avusturya sakinlerinin bodrumları var. Fikir oldukça basit: Yönetmen ve ekibi, son derece sıradan insanların mahremine girecek ve bodrumlarda neyin gizlendiğini gözlemleyecek. Evlerine girmek için izin aldığı insanlara büyük bir güven telkin ettiği apaçık olan yönetmen, hem izleyicisine hem de kendisine ziyadesiyle tuhaf bir röntgenci rolü biçecek.

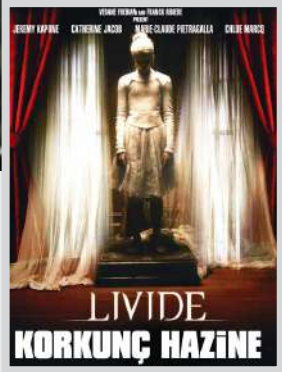
Ve ‘macera’ başlıyor. Yaşlıca bir kadın, evinin altında kullanmadığı eşyalarını depoladığı bodrumuna doğru giden merdivenlerden iniyor. Kamera kayıttı; ancak kadın anahtarını kilidin içinde çevirirken sakin, güvenli ve kendinden emin. Kapı açılıyor. Bir an için her şey normal görünüyor. Yukarıdaki odalara sığmayan ne varsa bu odada, sıkıcı bir

düzenle yerleştirilmiş durumda. Ancak o da nesi? Kadın bir anda bir beşiğe yöneliyor. Beşiğin içerisinde bir bebek hareketsiz yatıyor. O bebeğin plastikten yapılmış olduğu anlaşılardursun kadın bebeği kucağına alıyor, seviyor, besliyor. Yönetmen, izleyicisini ilk sıradan Avusturya insanıyla tanıştırmış olduğu gibi normal/anormal mefhumları üzerine bir belgesel yaptığıının ilk sinyallerini veriyor. Sıra bir sonraki sahne ve bir sonraki kobayda. Sahne sizin, bizim.

Bu dehşet-efşan potpurinin repertuarında kim yok ki? Sadomazoşizm ile hayatına anlam katan kadınlar, erkekler... Boş zamanlarında toplanıp Hitler için ağıtlar yakan, orkestralar kuran adamlar... En büyük hobisi bodrumundaki mütevazı poligonunda kartonlara ateş ederek stres atan zenofobikler... Ya da bütün bu insanlar arasında bir anda hiçbir şey ifade etmez hale gelen, baterist gençler. “Bodrumda”, normal ve anormalin kekremesi bir harmanını sunuyor. Lakin Seidl’in uçsuz bucaksız oyunbazlığı bununla da sonlanmıyor.

“Bodrumda”nın en büyük hinliği kurgusunda. Örneğin; Seidl, Nazi sempatizanlarıyla sado-mazo bir ilişkiyi paralel kurguda veriyor. Bir tarafta masa başında sohbet eden birkaç adam, diğer tarafta ise cinsel hazza konvansiyonel yöntemlerin epeyce uzağından dolanarak ulaşan bir kadın ve bir erkek var. Tam bu noktada Nazi sohbeti, sadomazoşist bir ilişkiyi izlemekte zorlanan izleyiciler için bir antidepresana, bir sığınağa dönüşüyor. Zira genel algı için ilk bakışta grafik cinsel şiddettense birkaç psikopat Nazi’nin kendi aralarında yaptığı sakin sohbet yeğ olsa gerek. Peki politik olarak doğru olan bir tercih yapmak mı? Faşizmle sadizm yarışır ve nihayetinde biri kazanır mı? Ziyaret ettiğimiz bodrumların, hangisinden daha çok korktuk, hangisinde daha çok heyecanlandık? Seidl, belgeselin başından sonuna değin, buna benzer kurgu numaralarıyla ve bilinçli müdahaleleriyle içinden çıkılmaz bir dilemma yaratıyor, izleyicisini durmaksızın sorguya çekiyor ve “Bodrumda”ya neredeyse interaktif bir boyut kazandırıyor.

İlk saniyesinden son saniyesine kadar çok temel kabullerin ve beklentilerin altını oyan “Bodrumda”nın sinema tarihinde edindiği yer bile bol ikilemli olacak gibi. Bu belgesel gösterdikleri, hissettirdikleri ve manipüle ettikleri nedeniyle ‘herkese göre değil’. Öte yandan her izleyen için oldukça tazeleyici, çığır açıcı, hatta kişisel ‘bir kendini sınama’ fırsatı veriyor. Yani, “Bodrumda”, herkese göre olmayan ama herkesin bir şekilde izlemesi gereken bir belgesel.

KORKUNÇ HAZİNE

ORJİNAL ADI Livide

YÖNETMENLER Alexandre Bustillo,

Julien Maury

OYUNCULAR Chloé Coulloud,

Félix Moati, Jérémy Kapone, Catherine

Jacob, Béatrice Dalle

YAPIM/SÜRE 2011 Fransa, 89 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD Fr., 2.0 DD Tr.

ŞİRKET Artvizyon

**KAN REVANA EK
OLARAK SON DERECE
TEKİNSİZ, ÜRKÜNÇ,
DÜPEDÜZ KABUS GİBİ
MİZANSENLER DE VAR.**

SON ON KÜSUR YILDIR DÜNYA KORKU SINEMASINDA FIRTINA GİBİ ESMEKTE OLAN 'FRANSIZ YENİ AŞIRILIK SINEMASI'NDAN 2011 tarihli bu film, ülkemize rötarlı olarak ancak DVD mecrasına ulaşabildi. "Korkunç Hazine"nin eş-yönetmenleri olan Alexandre Bustillo ve Julien Maury'nin ilk filmleri "İçerde" (A l'intérieur, 2006) ve yeni filmleri "Dehşet Kasabası" (Aux yeux des vivants, 2013) ise ülkemizde sinemalarda vizyona girmişlerdi.

"Korkunç Hazine", Lucie adlı genç bir kadının stajyer hemşire olarak çalışmaya başladığı ilk gün yaptığı hasta ziyaretleri ile açılıyor. Lucie, bu ziyaretlerin birinde büyük bir malikanede komada bulunan yaşlı ve zengin bir kadının malikanesine bir define gizlemiş olduğuna dair bir söylentiden haberdar oluyor ve bu söylentiye akşam iş çıkışı paylaştığı erkek arkadaşı onu defineyi aramak üzere gece malikaneye gizlice girmeye ikna ediyor. Ve tabii ki bu gençler malikanede bir dizi korkunç olayla karşılaşılıyorlar.

Bustillo ve Maury'nin bu ikinci ortak çalışmaları, 'Fransız Yeni Aşırılık Sineması'ndaki tüm filmler gibi kan-revan dozu oldukça yüksek ve

'ima etmenin, göstermekten daha etkili olduğu' şeklindeki oto-sansür rasyonalizasyonuna prim vermeyen bir ürün. Öte yandan "Korkunç Hazine"de esasen kan-revandandan bağımsız olarak son derece tekinsiz, ürkünç, düpedüz kabus gibi mizansenler de var.

"Korkunç Hazine"yi 'Fransız Yeni Aşırılık Sineması'ndaki kimi benzerlerinden ayıran unsur ise esasen doğüstü motiflere anlatısında merkezi bir yer vermesi. Her şeyin sonuçta kolayca anlaşılır biçimde açıklandığı konvansiyonel filmlere alışkın izleyicileri öfkeliendirecek derecede anlatısı giderek irrasyonelleşen (zıvanadan çıkan) film, kimilerince 'saçma' bulunma riski taşıyor ancak korku sineması severlerin kolektif belleğine hitap eden göndermeler üzerinden işlenmiş sürrealist bir kolajı da andırıyor.

Canavar kadının geçmişte Freiburg dans akademisinde eğitimlik yapmış olması! (Bakınız "Suspiria")

DVD'nin ekstralalarında yer alan 17 dakikalık kamera arkası görüntülerin altyazısız olarak sunulması..

AYLIK SINEMA DERGİSİ

Altyazı

NİSAN 2015

İstanbul Film Festivali Dosyası

Gece Yarısı Sokakta Tek Başına Bir Kız

Citizenfour: Büyük Birader'i Kim Gözetliyor?

Sergey Loznitsa ile Kahramansız Devrim Üzerine

Francesco Rosi Sineması: Haydutlar ve Siyasetçiler

Yaşar Kemal ve Sinema: Düşü Eksik Olmadı

+ HEDİYE AFİŞ: TEKSAS KATLİAMI ve
GECE YARISI SOKAKTA TEK BAŞINA BİR KIZ

www.altyazi.net

ANNABELLE

YÖNETMEN John R. Leonetti
UYUNCULAR Annabelle Wallis,
Ward Horton, Alfie Woodard,
Tony Amendola, Kerry O'Malley
YAPIM/SÜRE 2014 ABD, 94 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İng., 2.0 DD Tr.
ŞİRKET Yeni Film (Warner)

ESAS FİLMİN ÜÇ-BEŞ
DAKİKASINDA OLAN
"ANNABELLE" BEBEK,
TEK BAŞINA BİR FİLMİ
SIRTLAYABİLİYOR MU?

"KORKU SEANSI" NIN (THE CONJURING) SON YILLARIN EN ÇOK KÂR GETİREN KORKU FİLMLERİNDEN BİRİ OLMASI sebebiyle kotarılan 'plansız prequel' "Annabelle", 'bir James Wan filmi', James Wan'dan başkası çekmemeli' çıkarımını hatırlatmak için başucu kaynağı niteliğinde. Şahsen benim de 2013'ün iyilerinden olarak gördüğüm 'asıl' filmin üç ila beş dakikasını parselleyen "Annabelle", bir görünüp bir kaybolan, evin çeşitli noktalarında belli aralıklarla beliren bir imaj çizmişti.

Orjinal filmin 'sadece' yardımcı bir unsuru olan ve kullanıma sokulduğunda -normal olarak- ilerisi için içi doldurulmayan Annabelle bebeğin, kendi adını taşıyan bir film için potansiyel taşıyor olduğu koca bir kandırmacadan ibaretti. Evet, görsel olarak korkunçtu, içinde bu bebeğin olduğu bir evde yaşamayı düşünmek bile ürktütcüydü ama filmin üzerine yorumlar havada uçuşurken en çok kullanılan kelime olan 'potansiyel?' Onu taşımak o kadar kolay değil.

Gerçek bebek bekleyen bir çiftin oyuncak bebek biriktiren kadın yarısı, onu mutlu etmek

isteyen erkek yarı tarafından Annabelle'in eve getirilişi ve sonrasında yaşanan paranormal aktivitelere... Daha önceki lanetli ya da katil bebeklerden farklı olarak eline ekmek bıçağı alıp insan kovalamaktan çok, yerleştiği yerin üzerinde kara bulutlar dolaştırmayı hayat felsefesi olarak benimseyen bir mahlukat var ortada. Yine bol bol yer değiştiriyor, yine kendiliğinden yerine dönüyor, yine -bir şekilde- korkutmayı başarıyor.

Sürekli hikayeye yeni katmanlar katılıyor, içerik genişliyor, hangi amaca hizmet ettiğini bilmediğimiz olaylar vuku buluyor ve 'pat!' film bitiyor. Elimizde eli yüzü düzgün bir sanat yönetimine ve bir iki sağlam sahneye sahip, ekmeğini yemeye çalıştığı karakterin zayıf hikayesinin, 100 dakikayı taşıyacak gücü olmadığını ön görememiş bir 'prequel' kalıyor.

Asansör/bodrum sahnesi fena halde germeyi başarıyor.

Filmin siyahi karakteri Evelyn'e biçilen rol buram buram ırkçılık kokuyor.

Sadibey.com

"Sinemacılık ve filmcilik yararına
bağımsız iletişim platformu"

METZENERSTEIN

1968 yapımı **“Şeytanın Kurbanları”** (Histoires Extraordinaires), üç usta yönetmenden üç **Edgar Allan Poe** hikayesi izletir bize. **Roger Vadim**’in bölümü “Metzengerstein” ise **Jane Fonda**’nın varlığı ve **‘hafif grotesk’** atmosferiyle Poe’ya **‘farklı’** bir yorum getirir.

YÖNETMEN Roger Vadim
YAPIM 1968 Fransa-İtalya
SÜRE 40 dk.

EDGAR ALLAN POE HİKAYELERİNİ BEYAZPERDEYE TAŞIYAN 1968 YAPIMI ANTOLOJİK FİLM “ŞEYTANIN KURBANLARI”NIN (HISTOIRES Extraordinaires) Roger Vadim imzalı bölümüdür “Metzengerstein”... Vadim, o yıllardaki karısı Jane Fonda’yı başrole taşıyarak ‘farklı’ bir yorum getireceğinin işaretlerini filme başlamadan verir. Evet, başkarakter Frederick’i Frederique yaparak onu bir kadına dönüştürür önce. Poe’nun hikayesini tümünden değiştirecek bir tercihtir bu, öyle de olur. Ama bir yandan da hikayedeki kimi durumları aynen beyazperdeye taşır Vadim. Wilhelm’in ölümü, goblendeki ‘kayıp’ ya da kaçan atla kurulan bağ gibi unsurlar aynen vardır filmde de. Ancak tüm bunlar, Poe’nun hikayesinden farklı olarak bir ‘aşk’ motifine hizmet eder, aşkın yarattığı ‘saplantılı’ durumu tarif etmeye dönük bir işlev üstlenirler. Yönetmen, aşkı inandırıcı kılmak uğruna Wilhelm’i gençleştirir ve o role de Peter Fonda’yı yerleştirir.

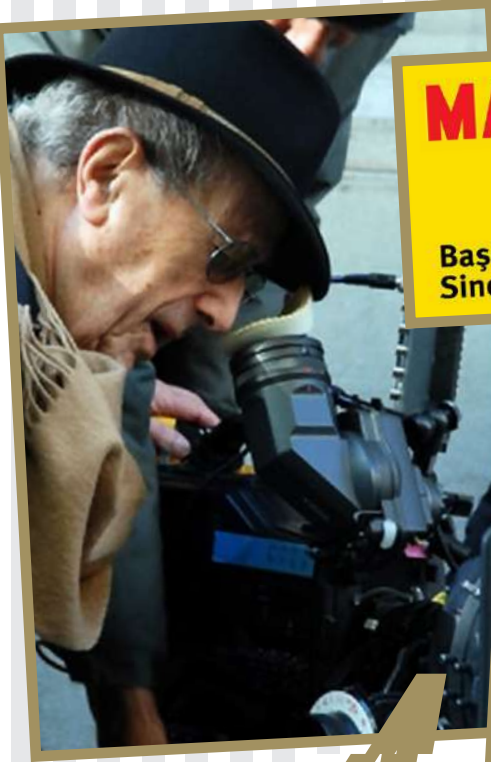
“Metzengerstein”ın beyazperde versiyonunda Poe’nun dünyasının ‘karanlık’ı vardır, ama buna eklenen aşka dönük özellikler metni başka bir boyuta taşır. Frederique’in her şeyi elde etme arzusunun onu taşıdığı nokta trajiktir haliyle, Poe’nun hikayesinde olduğu gibi. Genç kadın, Wilhelm’in ruhunu taşıyan kapkara atla kurduğu ilişkiyle kendi sonunu hazırlar, hırslı doğasının kurbanı olur.

Roger Vadim, yorumuyla başka bir yöne savursa da Poe’nun hikayesini, yazarın ‘genel’ ruhuna ihanet eden bir sonuca ulaşmaz. İnsanın zaafının yarattığı sarsıcı karanlık burada da başrolde, başkarakterin kaderini belirler, onu her adımda daha da içeri çeker ve ‘hiçlik’ noktasına kadar götürür...

“Şeytanın Kurbanları”ndaki en iyi bölüm değilse de, garip bir çekiciliğe sahip olan “Metzengerstein”, dışavurumcu oyunculukları ve ‘hafif grotesk’ atmosferiyle ilgi çekici bir yapımdır.

Ekşi Sinema
www.eksisinema.com

MARDİN'E HER GÜN FESTİVAL

Başka Sinema
SineMardin Sineması'nda!

BAŞKA
SİNEMA

1 - Festival sinemaları neyin habercisi!

İstanbul Film Festivali, bu yıl 34 yaşına bastı. Sinemasızlıktan artık Beyoğlu odaklı bir festivalimiz yok. Nişantaşı'nın da havlu attığı bu yıllık festival, Kadıköy Rexx'te açılan iki salonla 'karşıya' biraz daha sokuluyor. Bu değişim, aslında kültür yaşamımızdaki dalgalanmaların bir sonucu ve üzerine de ciddi ciddi düşünmek gerek!

2 - Sadri Alışık 90 yaşında

5 Nisan, usta oyuncu Sadri Alışık'ın 90. doğum günü. 20 yıl olmuş o gideli. Sinemadaki aurasını bir düşünün; bir yanıla alafranga bir yanıla alaturka, hem yerel bir o kadar da evrenseldi. Görmüş geçirmişliği de oynamayı bilirdi, kurnaz avamlığı da. Ama neticede onun karakterleri insandı! Bu toprakların aranan sentezi sanki ondaydı. İyi ki doğdun usta diyelim.

3 - Sinematek 50 yaşında, mirası dijital ortamda

Bu yıl Türk Sinematek Derneği'nin kuruluşunun 50. yılı. Memlekette sinema kültürünün geldiği noktada çok önemli katkısı var bu derneğin. Derneğin mirasını dijital ortama taşıyan sinematek.tv internet sitesinden haberdar değilseniz hemen tıklayın derim. İçinde kaybolabilirsiniz. Ha, böylesi kâr amacı gütmeyen faydalı siteyi çok sevdiyseniz bağış da yapabilirsiniz!

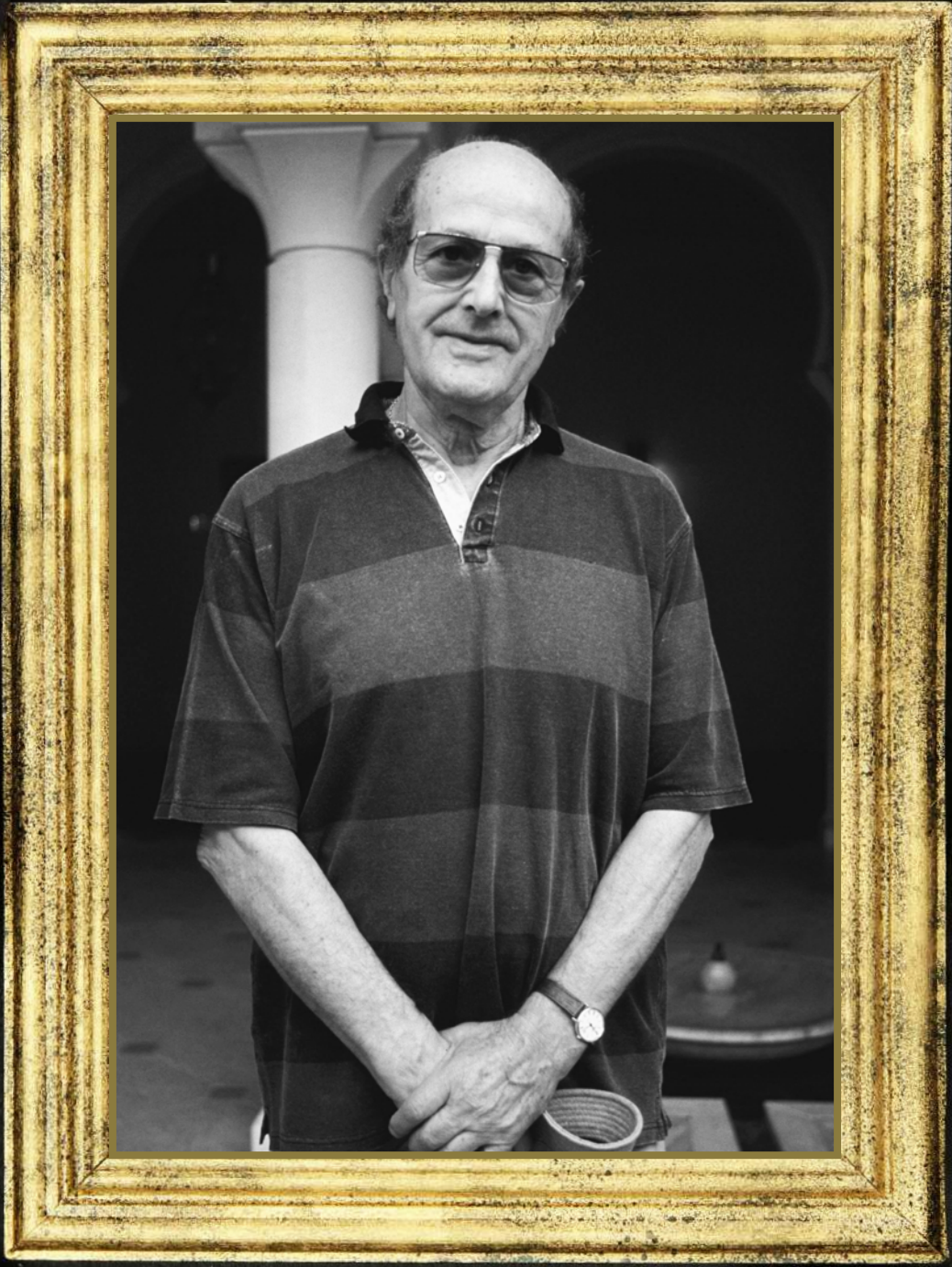
4 - 'Sinema dede'ye elveda

Bir usta daha kayıp gitti. Portekizli yönetmen Manoel de Oliveira, doğduğu kent Porto'da 106 yaşında hayatını kaybetti. En son 2012'de film çeken bu inatçı 'dede' yönetmenin ilk kısa filmi 1929, ilk uzun metrajlı filmi ise 1942 tarihli.

1990'lardan itibaren, ilerleyen yaşına rağmen neredeyse her yıl film çeken yönetmen, festivallerin de göz bebeği idi. Toprağı bol olsun!

5 - Mardin'den bir haber geldi!

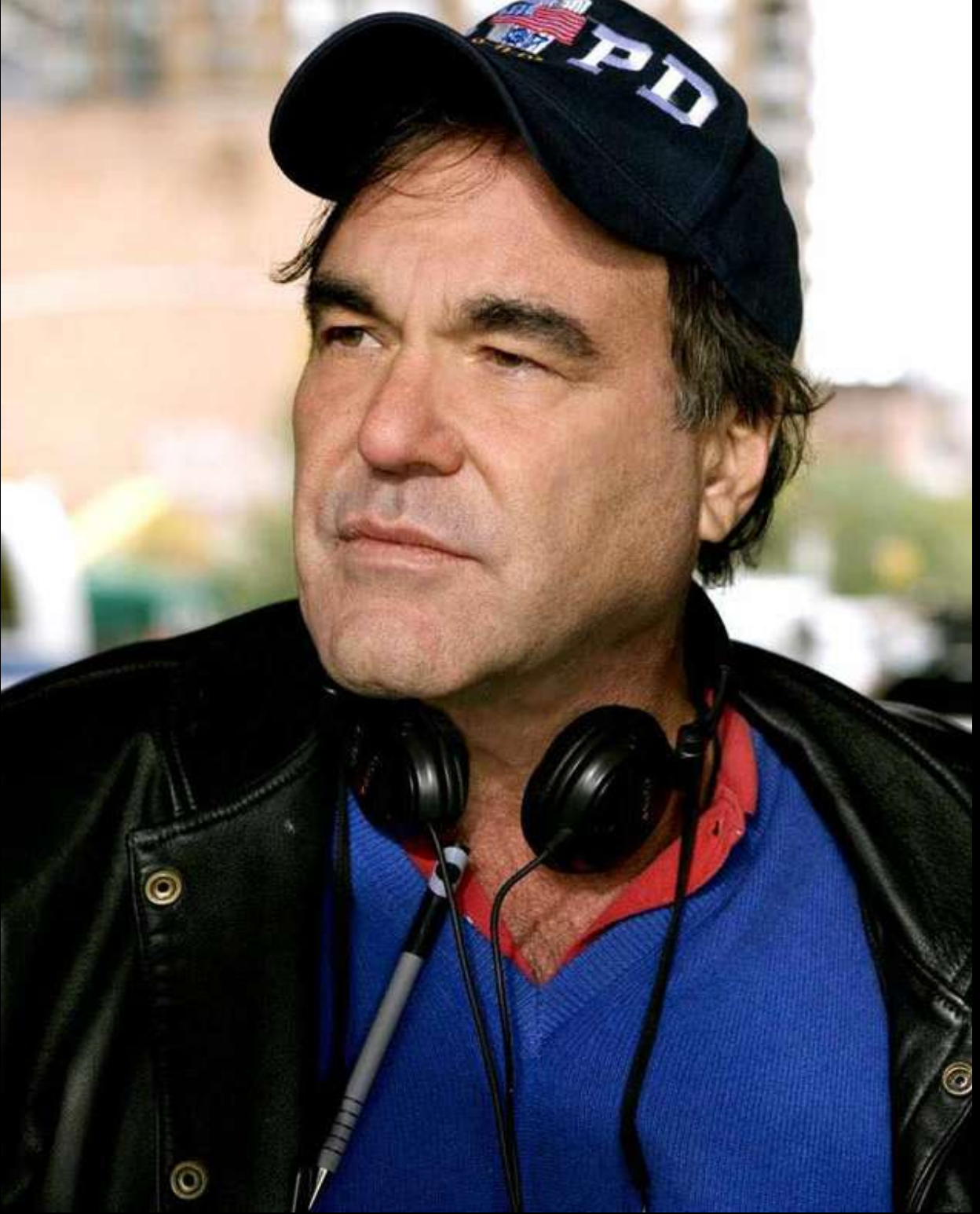
Başka Sinema, son yılların sinema adına en güzel şeylerinden biri. Bugün nitelikli birçok filmi bu farklı dağıtım anlayışı sayesinde izliyoruz. Şimdiye kadar beş şehirde hizmet veriyordu. Artık Mardin'de de var Başka Sinema. SineMardin Sineması sayesinde altıncı şehri de kapsama alanlarına dahil ettiler. Yolları açık olsun!

SAYGIYLA ANIYORUZ...

MANOEL DE OLIVEIRA

1908 - 2015

“ FİLM SEKTÖRÜ MÜ? SİNEMAYI SEVİYORUM, AMA FİLM SEKTÖRÜ BOMBOK! ”

Oliver Stone